

Els panallets de l'avia

Descripció

Era la vigília de Tots Sants, una nit plena de màgia i misteri. L'Arnau, que tenia nou anys, i la seva germana petita, la Laia, de cinc, estaven més emocionats que mai. Aquell any, l'àvia els havia convidat a casa seva per celebrar la Castanyada i compartir les tradicions de Tots Sants.

Quan van arribar, la casa de l'àvia feia olor de castanyes i moniatos acabats de torrar. A sobre la taula, esperaven els ingredients per fer panellets: ametlles, pinyons i sucre, els preferits de l'Arnau. «Àvia, per què mengem castanyes i panellets per Tots Sants?», va preguntar la Laia amb curiositat.

L'àvia va riure i els va fer seure. «Perquè és una manera de recordar els nostres avantpassats amb allò que la terra ens ofereix en aquesta època. Fa molts anys, abans que existissin tantes llums i festes, la gent es reunia per honorar les ànimes dels familiars que ja no hi eren. La Castanyada és una celebració que ens apropa a ells».

Després, van començar a fer els panellets. Mentre l'àvia barrejava la massa, els explicava històries de quan era petita i de com ella mateixa feia panellets amb la seva mare. L'Arnau va escoltar amb atenció mentre donava forma als seus panellets, imaginant-se que amb cada mossegada connectarien amb els avis i àvies que mai havien conegut. Quan van acabar, l'àvia va posar els panellets al forn i va dir: «Ara només ens falta esperar i després, compartir-los tots junts».

Amb els panellets cuits i les castanyes servides, es van asseure al voltant de la taula. L'àvia va encendre una espelma i va dir: «Aquesta llum és per recordar-nos que els nostres estimats sempre són a prop, tot i que ja no els veiem. Aquesta nit els donem la

benvinguda i els agraïm tot el que ens han donat».

Mentre menjaven, l'àvia va començar a explicar una història antiga. Parlava d'un vell cementiri d'un poble petit on es deia que les ànimes dels avantpassats tornaven només una nit a l'any per vetllar pels vius. Segons la llegenda, els difunts visitaven els seus éssers estimats i passejaven entre les llums de les espelmes que les famílies deixaven al cementiri. L'Arnau va escoltar embadalit, imaginant-se els avantpassats com a figures que vigilaven des de les ombres.

Quan es va fer tard, van decidir anar al cementiri del poble, on les famílies deixaven flors i encenien espelmes per recordar els seus difunts. L'Arnau i la Laia caminaven de la mà de l'àvia entre les làpides il·luminades, amb una barreja de respecte i curiositat. Van deixar un ram de flors sobre la tomba d'un parent que no coneixien i van dedicar un moment de silenci.

Altornar a casa, la Laia va mirar l'Arnau amb ulls brillants. «Crec que he sentit que l'àvia de l'àvia m'agafava la mà», va dir en veu baixa. L'Arnau va somriure, entenent que aquella nit havien tingut una connexió especial amb els seus avantpassats.

Aquella nit, quan es van ficar al llit, tots dos van sentir que la casa estava més plena que mai. Els seus cors s'omplien d'una tranquil·litat càlida, sabent que els seus estimats sempre estaven amb ells, tan a prop com l'aroma dels panellets que encara omplia l'aire.